

Прохання до Дюка Бурбонського

Франсуа Війон

Мій господине, строгий князю мій,
Лілейний цвіте, королівський родом,
Я, Франісуа Війон, якому кий
Терпіння дав порядну прохолоду,
Письмом цим просить вас йому вигоду
Зробити і позичити щось там.
Заруку добру в суді дасть він сам,
Відсотків, правда, годі вам чекати,
Але і шкоди тут не буде вам,
Ви, крім часу, не матимете страти.

У князя ще ніякого, крім вас,
Не позичав я, креатура вбога,
Тих шість екю, що я позичив раз,
Все для прожитку видав я свого.
Не бійтеся, до шеляга, їйбогу,
Я все сплачу, як лиш Патайський гай
Каштанами зародить і врожай
Зберу гарненько й повезу продати.
Не гаючись, одержите свій пай,
Ви, крім часу, не матимете страти.

Як можна б, у льомбарді я б продав
Своє здоров'я (лихварі то знані)
Його я радо дав би і в застав,
Бо браком грошей битий я і гнаний.
Їх не знайти в моїй кишені драній;
Ой Господи, дивуюсь дивині:
Усі хрести, то бачу — кам'яні
Чи з дерева, де ж справжнього дістати?
Але як справжній тратиться мені,
Ви, крім часу, не матимете страти.

Лілейний князю, повний доброти, З
багніть глибінь моєї гіркоти,
Моє безсилля довершить почате.
Збагнувши це, прошу допомогти,

Ви, крім часу, не матимете страти.

На обороті листа:

Хоч ви без ніг і язика,
Ідіть, листи мої, стрибайте,
І всім відважно повідайте,
Що в мене кат-ма й мідяка.